

Beste oudertjes

Woensdagavond werden onze kleine maffiamaatjes losgelaten op een reisje rond de wereld — geen vliegtuig te zien, maar wel een sporthal die verdacht veel weg had van een maffia-speelparadijs. Trampolines, valmatten, ... — onze jongsten konden zich helemaal uitleven. De wereldreis eindigde uiteraard in een knallend potje tikkertje, waar zelfs de snelste smokkelaar zijn meerdere vond in een energieke capo of een vliegende judoka. Daarna: douchen, tandenpoetsen, en onder de dons, want Don Nicole regeert het kamp met ijzeren doch zachte hand.

Donderdagochtend stond er een stevig ontbijt voor ons te wachten: boterhammen, cornflakes en liters thee. Niet veel later betraden we met gepaste eerbied de tatami, waar niemand minder dan Gerard Rooyakkers ons onder handen nam. De man kwam, zag, en liet ons zweten. Techniek, kracht, timing: alles werd geperfectioneerd onder zijn wakend oog.

Na zo'n ochtend mochten we ons onderdompelen in de geur van de Italiaanse onderwereld: macaroni met extra veel kaas. Borden werden gelegeerd alsof er nooit eerder voedsel op tafel had gestaan.

In de namiddag trokken we onze sportschoenen weer aan voor een serieuze omnisportnamiddag. Hockey met stokken die beter als wandelstokken zouden dienen, kegelvoetbal waarbij kegels meer gespaard werden dan geraakt, en een atletiekmix waar zelfs de Griekse goden van zouden gaan zweten: discuswerpen, speerwerpen, kogelstoten, hordelopen, verspringen én gewoon keihard lopen voor je leven. Onze kleine atleten zetten hun beste beentje voor, ook al was dat soms letterlijk het verkeerde been.

Na al dat zwoegen werd het tijd voor een beloning van epische proporties: hamburgers. Sappig, vettig en heerlijk – geserveerd met een glimlach door onze kampkoks.

Wat het verslag van morgen brengt? Wie weet... maar als er één ding zeker is, dan is het dat deze maffiafamilie nog lang niet klaar is met feesten, sporten en elkaar (liefdevol) op de tatami werpen.

Dat was dat

Liefs: Ginny, Lander, Jules, Oscar, Brik en Famke